

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **RSDr. Ing. V. M.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. D. M., advokátkou v B., proti odporcovi **Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky** so sídlom v Bratislave, Mierova 19, zastúpenému JUDr. K. K., advokátkou v B., o **náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 10 C 126/2004, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 8. marca 2006, č.k. 2 Co 213/2005 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 8. marca 2006, č.k. 2 Co 213/2005 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 28. apríla 2005, č.k. 10 C 126/2004 – 50 zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhrady mzdy s príslušenstvom za obdobie od 9. novembra 2001 do 7. marca 2004 a priznal navrhovateľovi náhradu trov konania.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 8. marca 2006, sp.zn. 2 Co 213/2005 na odvolanie odporcu zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mal za, že rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný, keď nie je z neho zrejmé, akým výpočtom dospel prvostupňový súd k výške náhrady mzdy ako aj úrokov z omeškania. Navyše sa súd prvého stupňa dopustil vo svojom rozhodnutí viacerých pochybení, keď napr. priznal náhradu mzdy po vykonaní odvodov a dane, hoci náhrada mzdy mala byť priznaná v hrubej výške.

Proti tomto uzneseniu na podnet navrhovateľa podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie a žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu, že týmto rozhodnutím bol porušený zákon, pričom ochranu práva a právom chránených záujmov účastníka konania nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Uviedol, že v predmetnej veci, v konaní pred súdom prvého stupňa, bola dňa 25. marca 2005 udelená plná moc ministrom hospodárstva Slovenskej republiky na zastupovanie odporcu JUDr. J. Ď., ktorá nebola odvolaná. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal dňa 1. júla 2005 odporca v zastúpení advokátkou JUDr. K. K. odvolanie. K odvolaniu predložila advokátka JUDr. K. K. splnomocnenie zo dňa 28. júna 2005. Za odporcu podpísala splnomocnenie Ing. R. T., vedúca služobného úradu Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky. V priebehu odvolacieho konania založila advokátka JUDr. K. K. do súdneho spisu plnú moc zo dňa 1. augusta 2005, udelenú jej ministrom hospodárstva Slovenskej republiky P. R. a plnú moc zo dňa 5. januára 2006, udelenú jej ministrom hospodárstva Slovenskej republiky J. M. (zo spisu nie je zrejmé akým spôsobom a kedy boli plné moci do spisu založené). Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom vyplýva, že odporcu zastupovala JUDr. K. K. podľa plnej moci zo dňa 28. júna 2005. Krajský súd bez toho, aby skúmal náležitým spôsobom, či sú splnené podmienky pre odvolacie konanie, teda či odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, vo veci konal a rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. S vznesenou námietkou navrhovateľa o tom, že odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou, sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal. Mimoriadny dovolateľ poukázal na to, že za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Ak tieto osoby prekročia svoje oprávnenie, vznikajú práva a povinnosti právnickej osobe, len pokiaľ sa právny úkon týka predmetu činnosti právnickej osoby a len vtedy, ak ide o prekročenie, o ktorom druhý účastník nemohol vedieť. Podľa § 4 odsek 1, 2 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činností vlády a organizácii ústrednej štátnej správy ministerstvo riadi a za jeho činnosť zodpovedá minister. Ministra v čase jeho neprítomnosti zastupuje v rozsahu jeho práv a povinností štátny tajomník. Minister môže poveriť aj v iných prípadoch štátneho tajomníka, aby ho zastupoval v rozsahu jeho práv a povinností. Úlohy spojené s odborným, organizačným a technickým zabezpečením ministerstva plní úrad ministerstva, na čele ktorého stojí vedúci úradu (§ 5 ods. 6 zákona č. 575/2001 Z.z.). Vedúci služobného úradu plní úlohy spojené s riadením a kontrolou vykonávania štátnej služby štátnymi zamestnancami v služobnom úrade, s uplatňovaním štátnozamestnaneckých vzťahov

a s organizačným zabezpečením činnosti ministerstva a iné úlohy, ktoré mu uloží minister alebo predstavený v politickej funkcii (čl. 6 ods. 3 Štatútu Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 1 Organizačného poriadku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky). Je oprávnený zastupovať Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky v rámci pôsobnosti ministerstva ako služobného úradu alebo na základe poverenia ministra (čl. 8 ods. 4 Organizačného poriadku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky). Do pôsobnosti Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky súdnicstvo nepatrí. Zastupovať ministerstvo v právnych veciach pred súdmi, štátnymi orgánmi a inými právnickými osobami a fyzickými osobami dotknutého právneho vzťahu splnomocňuje (poveruje) zamestnancov ministerstva minister (čl. 6 ods. 2 písm. j/ Organizačného poriadku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky). O podaní opravných prostriedkov proti súdnym rozhodnutiam a správny aktom, ktoré sa vzťahujú na ministerstvo rozhoduje riaditeľ odboru právnych služieb (čl. 65 písm. c/ bod 3 Organizačného poriadku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky). Odbor právnych služieb je zaradený do sekcie organizácie, riadenia a financovania, na čele ktorej stojí generálny riaditeľ sekcie, ktorého priamo riadi minister (čl. 6 ods. 2 písm. a/ bod 7 Organizačného poriadku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky). Oprávnenia a povinnosti štátneho zamestnanca Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky vo funkcii vedúceho služobného úradu, sú podrobne rozvedené v čl. 8 ods. 5 písm. a/ až 1/ Organizačného poriadku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky. Nie je medzi nimi zahrnuté oprávnenie zastupovať ministerstvo hospodárstva v konaní pred všeobecnými súdmi ani udeľovať zamestnancom Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky alebo tretím osobám splnomocnenie na zastupovanie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky v právnych veciach pred súdmi, štátnymi orgánmi a inými právnickými osobami a fyzickými osobami dotknutého právneho vzťahu. K takýmto úkonom je vedúci služobného úradu s výslovným poukazom čl. 8 ods. 4 Organizačného poriadku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky oprávnený len na základe poverenia ministra. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa podala dňa 1. júla 2005 advokátka JUDr. K. K. na základe plnej moci zo dňa 28. júna 2005. K odvolaniu a pripojenej plnej moci, ktorá nebola udelená štatutárnym orgánom odporcu nebol pripojený žiadny dôkaz na preukázanie potrebnej právomoci k právnemu úkonu udelenia plnej moci tretej osobe na zastupovanie odporcu v predmetnom súdnom konaní. Splnomocnená advokátka bola povinná doložiť písomné poverenie ministra hospodárstva Slovenskej republiky datované najneskôr ku dňu 28. júna 2005. Jeho nedoloženie znamenalo na strane odporcu nepreukázanie oprávnenosti na podanie

odvolania s právnymi následkami jeho odmietnutia. Vzhľadom na absenciu preukázania oprávnenosti osoby konajúcej v mene odporcu (vedúca služobného úradu nemá postavenie štatutárneho orgánu) k udeleniu splnomocnenia pre tretiu osobu na zastupovanie odporcu v odvolacom konaní (v rozhodnom čase nebolo doložené poverenie zo strany štatutárneho orgánu – ministra), odvolací súd bol povinný skúmať, či oprávnenie štátnej zamestnankyne odporcu zakladá oprávnenie na takéto konanie vo vnútorných predpisoch žalovanej právnickej osoby alebo či je to vzhľadom na pracovné zaradenie menovanej vo funkcii vedúcej služobného úradu obvyklé. Súd sa tiež s poukazom na § 24 O.s.p. mal zaoberať skutočnosťou, či plná moc na zastupovanie odporcu udelená ministrom hospodárstva Slovenskej republiky JUDr. J. Ď. bola odvolaná a kedy k jej odvolaniu prišlo. Až po preukázaní oprávnenosti osoby, ktorá splnomocnenie konať za žalovaného udelila, bol odvolací súd oprávnený akceptovať suspenzívny účinok podaného odvolania v súlade s § 206 ods. 1 O.s.p. a vo veci postupovať spôsobom uvedeným v § 214 ods. 1 O.s.p. Podľa názoru mimoriadneho dovolateľa, v danom prípade zvolený právny zástupca predložil splnomocnenie udelené za odporcu, nešlo o procesný nedostatok, ktorý mohol byť odstránený dodatočným predložením plnomocenstva. Podľa vnútorného predpisu žalovanej právnickej osoby (čl. 8 ods. 4 Organizačného poriadku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky) vedúca služobného úradu bez osobitného poverenia zo strany ministra nebola oprávnená zastupovať ministerstvo v konaní pred všeobecnými súdmi, ani udeliť splnomocnenie na zastupovanie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky v konaní pred súdom. Takéto oprávnenie jej nevyplývalo ani z iných ustanovení vnútorných predpisov Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky a ani to vzhľadom na jej pracovné postavenie nebolo obvyklé. Dodatočne udelené poverenie udelené ministrom hospodárstva Slovenskej republiky nemá právne opodstatnenie, pretože zákon dodatočnú konvalidáciu právneho úkonu, ktorý v čase jeho urobienia nemá náležitosti podľa zákona, vylučuje. Ak by bol odvolací súd skúmal právne náležitosti odvolania odporcu zo dňa 1. júla 2005, musel by dospieť k záveru, že tento právny úkon nie je možné považovať za úkon účastníka konania na strane odporcu. Udelenie splnomocnenia na zastupovanie je hmotnoprávny úkon, pre platnosť ktorého sa vyžaduje existencia oprávnenia konajúcej osoby v čase jeho udelenia. Ak oprávnenie na udelenie plnej moci v čase jej vzniku absentuje, ide o neplatný právny úkon, ktorý v budúcnosti nemôže byť konvalidovaný. Vzhľadom na vyššie označené porušenie príslušných ustanovení O.s.p. sa v konaní, ktoré by pri dodržaní postupu stanoveného v § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. právoplatne skončilo, bude ďalej konať. Podľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky došlo v danej veci k zásahu do princípu

právnej istoty a v dôsledku toho sa vyplatenie náhrady mzdy, ktorá navrhovateľovi nepochybne patrí oddialilo na neurčito. Z hľadiska navrhovateľa ako oprávneného na náhradu mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru je diametrálne odlišná situácia, ktorá mala nastať pri dodržaní zákona a situácia, ktorá je vyvolaná nezákonným rozhodnutím krajského súdu. Za tohto stavu preto nejde len o ochranu práva navrhovateľa na náhradu mzdy, ale predovšetkým o ochranu jeho práva na spravodlivý proces spočívajúci v striktnom dodržiavaní príslušných ustanovení O.s.p. o postupe súdu v prípade podania odvolania podaného neoprávnenou osobou. V súvislosti s právom na spravodlivý proces poukázal aj na to, že súd druhého stupňa v odôvodnení rozhodnutia vôbec nereagoval na námietky právnej zástupkyne navrhovateľa ohľadom podania odvolania neoprávnenou osobou, hoci pre vec mali zásadný význam.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení sa stotožnil s obsahom mimoriadneho dovolania.

Odporca vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že odvolací súd nezistil skutočnosti, pre ktoré bolo potrebné odvolanie ako podané neoprávnenou osobou odmietnuť a správne zrušil rozsudok prvostupňového súdu pre jeho nepreskúmateľnosť. Mal za to, že plnomocenstvo na zastupovanie bolo udelené oprávnenou osobou, a ako také ho potvrdil osobitným udelením plnej moci zo dňa 1.8.2005 na zastupovanie aj minister hospodárstva Slovenskej republiky. Žiadal preto mimoriadne dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.), postupujúc podľa predpisov účinných od 15. októbra 2008 (prechodné ustanovenia § 372p ods. 1 O.s.p. k úpravám účinným od 15. októbra 2008 na základe zákona č. 384/2008 Z.z.), po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom tzv. inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) a že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Iná vada konania je dôsledkom procesného pochybenia súdu, ktoré síce nezakladá zmätočnosť (viď § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p.), ale má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V zmysle § 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby.

V zmysle § 18 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právnickými osobami sú a/ združenia fyzických alebo právnických osôb, b/ účelové združenia majetku, c/ jednotky územnej samosprávy, d/ iné subjekty, o ktorých to ustanovuje zákon.

S poukazom na § 18 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú ministerstvá ako ústredné orgány štátnej správy právnickými osobami a môžu byť účastníkmi súdneho konania (R 52/1995).

V zmysle § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom (štatutárne orgány).

V zmysle § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Ak tieto osoby prekročia svoje oprávnenie, vznikajú práva a povinnosti právnickej osoby, len pokiaľ sa právny úkon týka predmetu činnosti právnickej osoby a len vtedy, ak ide o prekročenie o ktorom druhý účastník nemohol vedieť.

V zmysle § 22 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zástupcom je ten, kto je oprávnený konať za iného v jeho mene. Zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému. Zástupcom môže byť tak fyzická ako aj právnická osoba. Zastúpený môže udeliť plnomocenstvo, ak má spôsobilosť na udelenie plnomocenstva, a na právny úkon, na ktorý plnomocenstvo udeľuje.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zahŕňajú v sebe aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva

je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (napr. II. ÚS 85/06).

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I ÚS 17/01, I ÚS 226/03, II ÚS 261/06, III ÚS 74/08, I ÚS 181/08) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balani c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c/a Grécko z 29. mája 1997; Higgins c/a Francúzsko z 19. februára 1998).

Hoci ustanovenie § 169 O.s.p. (v znení do 15. októbra 2008) v porovnaní s rozsudkom zjednodušuje obsah písomného vyhotovenia uznesenia, i táto forma rozhodnutia súdu, ak nejde o rozhodnutie, ktorým sa celkom vyhovuje návrhu, ktorému nikto neodporoval alebo o uznesenie, ktoré sa týka vedenia konania, musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad

opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nie len formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu., t.j. musí byť preskúmateľné.

Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležité skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá zároveň aj dôvodnosť podaného mimoriadneho dovolania.

Tieto požiadavky mimoriadnym dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nespĺňa, nakoľko sa odvolací súd námietkami navrhovateľa, uplatnenými v odvolacom konaní o nedostatku oprávnenia na podanie odvolania JUDr. K. K. vôbec nezaoberal.

V predmetnej veci nebolo sporným, že dňa 1. júla 2005 odporca v zastúpení advokátkou JUDr. K. K., podal odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu. K odvolaniu predložila advokátka splnomocnenie zo dňa 28. júna 2005, ktoré jej udelila Ing. R. T., vedúca služobného úradu Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (odporcu). Ako vyplýva z Organizačného poriadku odporcu (platného ku dňu 28. júna 2005), ktorý bol jeho základným vnútorným organizačným predpisom, vedúci služobného úradu plní úlohy spojené s riadením a kontrolou vykonávania štátnej služby štátnymi zamestnancami v služobnom úrade s uplatňovaním štátnozamestnaneckých vzťahov a s organizačným zabezpečením

činnosti ministerstva a iné úlohy, ktoré mu uloží minister alebo predstavený v politickej funkcii. Vedúci úradu zastupuje ministerstvo v rámci pôsobnosti ministerstva ako služobného úradu alebo na základe poverenia ministra. Z poverenia, ktoré dňa 24.9.2003 udelil Ing. R. T. minister hospodárstva Slovenskej republiky, nie je možné vyvodit' poverenie na udelenie splnomocnenia pre tretie osoby na zastupovanie odporcu pred súdom. Z jeho obsahu vyplýva len poverenie vykonávaním všetkých právnych úkonov za Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky v pracovno – právnych vzťahoch upravených pracovnoprávnymi predpismi. Z uvedeného je zrejmé, že vedúca služobného úradu nemala spôsobilosť na udelenie plnomocenstva advokátke ako fyzickej osobe, ktorá nebola štátnym zamestnancom v pôsobnosti ministerstva na zastupovanie odporcu v konaní pred súdom. Ako je zrejmé z obsahu hore citovaného § 22 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému, t.j. v danom prípade odporcovi ako právnickej osobe, zastúpenej štatutárom, ktorým je zmysle § 4 ods. 1, 2 zákona č. 575/2001 Z.z. v znení noviel, o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, minister, ktorý ministerstvo riadi a zodpovedá za jeho činnosť a v zákonom stanovených prípadoch štátny tajomník.

Dovolací súd sa stotožňuje s názorom generálneho prokurátora v tom, že odvolací súd mal skúmať, vzhľadom na námietky podané navrhovateľom vo vyjadrení k odvolaniu odporcu, oprávnenosť právnej zástupkyne odporcu na podanie opravného prostriedku a že sa s touto námietkou vo svojom zrušujúcom uznesení vôbec nezaoberal.

Dovolací súd sa takisto stotožňuje so záverom dovolateľa, že dodatočné poverenie, udelené ministrom na zastupovanie pred súdom JUDr. K., dňa 1.8.2005, nemá právne opodstatnenie, lebo nie je prípustná dodatočná konvalidácia právneho úkonu, ktorý v čase, kedy bol urobený, nemal zákonné náležitosti, v danom prípade to bolo udelenie splnomocnenia na zastupovanie pracovníkom (vedúcou úradu) právnickej osoby, ktorá na takýto úkon nebola oprávnená. V nadväznosti na túto skutočnosť, i procesný úkon (podanie odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu súdu) osobou, ktorá na takýto úkon nebola platne splnomocnená, nemôže mať relevantné právne následky, spočívajúce v meritornom prejednaní veci na základe podaného opravného prostriedku odvolacím súdom.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/, b/, c/ O.s.p., keďže to

vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Z uvedených dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 243b ods. 2/, 3/ O.s.p. rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. marca 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková